

Sv. Konrád z Parzhamu

Plinio de Oliveira

14. apríla 2019 ✝ Svätec týždňa ✝ Svätec na apríl

Životopisné dáta:

Johannes Birmensdorfer, budúci Konrád, sa narodil 22. decembra 1818 v Parzhame, v dedine neďaleko bavorského Passau, v rodine veľmi zbožných sedliakov. Jeho kamráti už v jeho detskom veku menili tému rozhovoru, keď sa blížil. „Prichádza Johannes, budme ticho.“ Nikdy nenosil čiapku ani klobúk, ani v letnej horúčave, pretože všade vnímal Božiu prítomnosť a neprestajne sa modlil a preto si nepokrýval hlavu.

Johannes bol najmladší syn a preto mal zdediť farmu.

V tomto regióne bolo zvykom, že najmladší syn pokračoval v otcových stopách a dostával hospodárstvo. Vo veku 30 rokov Johannes opustil rodinný dom a dedičstvo a vstúpil ako laický brat do kapucínskej rehole. Prijal meno Konrád.

Po slávnostných sľuboch bol brat Konrád ustanovený za vrátnika v kapucínskom kláštore v Altöttingu. Ku kláštoru patrila slávna mariánska svätyňa, ku ktorej putovali tisíce pútnikov. To znamená, že vrátnik nemal veľa času na oddych. Pracoval každý deň 18 hodín. Na svojom mieste strávil brat Konrád 41 rokov a k svojej práci pristupoval veľmi taktne a pozorne. Stal sa povestným svojou trpezlivosťou, úctou k iným, pokorou a zbožnosťou, vždy každému ochotne pomohol a nikdy nezaháľal. Nikto ho nikdy nevidel v zlej nálade a nikto ho nepočul vyrieknúť zbytočné slovo. Stal sa tichým kazateľom, ktorý do návštevníkov vkladal úctu, hriešnikov obracal, súžených potešoval a biednym pomáhal.

Raz napísal svojmu priateľovi: „Môj život, to je milovať Boha, trpieť a žasnúť v extázach a modlitbách nad Božou láskou k nám, biednym stvoreniam. Jeho láska nemá konca. V mojich povinnostiach niet nič, čo by ma od jednoty s Bohom odlúčilo. Kríž, to je moja kniha. Stačí mi pohliadnuť na kríž a viem, čo mám robiť.“

Zamestnania pri bráne sa vzdal tri dni pred smrťou. Zomrel 21. apríla 1894.

Komentár prof. Plinia:

Sv. Konrád z Parzhamu bol pokorný kapucínsky brat, ktorého si predstavujem ako muža s bledou pokožkou, bielymi vlasmi a bielou bradou. Nosil kapucínsky habit a za pásom mal veľký zväzok kľúčov, znak svojho povolania. Videl som niekoľko obrazov, kde bol takto zachytený.

To nám dáva podnet na zamyslenie.

Najskôr, je zaujímavé, že jeho kamaráti sa báli rozprávať nemravnosti v jeho prítomnosti. To značí, že v dobe a na mieste kde žil, ešte jestvoval istý poriadok. Pochybujem, že dnes by nejaký svätec dokázal vzbudiť takú obavu v spolužiakoch, ktorí v škole rozprávajú nemravnosti. To znamená, že Revolúcia postupuje ako rakovina. Zdá sa, že dnes sa zlo nijako neskrýva, ukazuje sa v celej šírke a zdá sa, že víťazí. Aj preto bude trest, ktorý ohlásilo Fatimské zjavenie, nevyhnutný.

Pozornosť si zasluhuje aj jeho intenzívna zbožnosť. Neprestajne sa modlil, dokonca aj keď pracoval na poli. Preto si nepokrýval hlavu, lebo muž by si nemal zakrývať hlavu, keď hovorí s Bohom. Je znakom úcty, zložiť si pred Bohom klobúk. Tiež to dokazuje, že Konrád nebral veľmi do úvahy ľudské ohľady. Určite ho veľa ľudí nabádalo, aby si v lete zakryl hlavu pred páliacim slnkom. Ale Konrád ich radu nerešpektoval, pretože prevážila jeho úcta k Bohu.

Tiež to ukazuje jeho obdivuhodné umŕtvovanie seba samého. Fyzická práca je sama o sebe ťažká, ale v jeho prípade, na páliacom slnku, bola dvakrát taká náročná. Konrád sa nielen umŕtvoval, ale dokázal sa sústrediť aj na rozjímanie, čo ukazuje veľkú schopnosť koncentrácie, ktorá vynikne predovšetkým v porovnaní z rozptýleným uvažovaním moderného človeka.

Vo veku 30 rokov vstúpil do kapucínskeho rádu a stal sa vrátnikom v kláštore, neďaleko svätyne Panny Márie. Stal sa ale opakom vrátnika, aký bývali v mnohých kláštoroch. Stretol som veľa vrátnikov v kláštoroch a vo všeobecnosti sú agresívni, leniví a často majú zlú náladu. Ak niekto zazvoní pri bráne, ale telefonuje do kláštora, že potrebuje hovoriť nejakým mníchom, často trvá veky, kým ho vrátnik privolá a potom ešte dlhšie trvá, kým sa mních dostaví. Vrátnici sú často nedbanliví a nestarajú sa o potreby návštevníkov. Sv. Konrád bol celkom iný: úctivý, nápomocný a výkonný.

Svojou prítomnosťou a cnosťou, bez slova dával presvedčivé kázanie po dlhých 41 rokoch. Stal sa veľkým misionárom, skutočným kazateľom, hoci nikdy nikde nahlas nekázal. To ukazuje, že človek môže konať skvelý apoštolát a pritom nepotrebuje ani dar reči ani schopnosť vyučovať. Jednoduchý človek, ako sv. Konrád bol, bol veľmi efektívny, ale v jeho prípade nebol kľúč k apoštolátu v jeho prirodzenom nadaní, ale v nadprirodzenom živote. Nadprirodzený život, ktorý človek prežíva vo vnútri, žiari vôkol. Práve preto tu pozorujeme jednoduchého laického brata, zamestnaného nedôležitým zamestnaním a bez akéhokoľvek vzdelania, mimoriadne prispel k dobru katolíckej veci.

Život sv. Konráda z Parzhamu je nádherná ilustrácia princípu, ktorý hlásal Dom Chautard, že dušou apoštolátu je vnútorný život. Ak chceme, aby bol náš apoštolát plodný, musíme ho konať výhradne pre lásku k Bohu. Nie aby sme boli dôležití, nie aby sme vynikli pred inými, ale len na úmysel sv. Panny. Ak budeme postupovať takto, stane sa náš apoštolát potokom milosti.

Ak ale máme vlastný záujem, tento potok milosti ním prehradím a nedovoľíme, aby napojil ostatných. Duše budú prahnúť po milostiach a z našej viny sa im nedostane to, čo im sv. Panna chce dať. Seriózny apoštolát si žiada úplnú negáciu a zrieknutie sa sebalásky.

Dajte mi človeka, ktorý úplne zaprel samého seba a ja vám dám apoštola.

Prosme teda sv. Konráda z Parzhamu, aby nám pomohol zaprieť samých seba, podľa vlastného príkladu, čo je nevyhnutné pre zavŕšenie nášho povolania.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-konrad-z-parzhamu/>

